

Η απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης το 1912 ως γεγονός ευρωπαϊκού και παγκόσμιου ενδιαφέροντος (Στέλιος Κούκος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Απόσπασμα

«Συμπαθήσωμεν τους ηττηθέντας εχθρούς μας αποφεύγοντες την επιδείνωσιν της ήδη δεινώς τρωθείσης καρδιάς των...»

Η απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης τον Οκτώβριο του 1912 ήταν ένα γεγονός ευρωπαϊκού και παγκόσμιου ενδιαφέροντος. Άλλωστε η εκδίωξη των οθωμανών, οι οποίοι είχαν καταλάβει την πόλη το 1430, δεν ήταν μία απλή βεντέτα μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων, με τη συγκυρία να κλείνει πλέον το μάτι στους Έλληνες...

Έπειτα λοιπόν από 482 χρόνια από την άλωση της Θεσσαλονίκης και λίγα χρόνια μετά τον ατυχή ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897 η βαλκανική σύμπραξη των χριστιανικών λαών της περιοχής έπεφτε σαν καταιγίδα πάνω στο Μεγάλο Ασθενή, την Τουρκία. Ωστόσο Ελλάδα, Σερβία, Βουλγαρία και Μαυροβούνιο δεν είχαν κάποιο ευρύτερο όραμα συνεργασίας και συνύπαρξης, όπως για παράδειγμα αυτό του Ρήγα Βελεστινλή, απλώς συμφώνησαν να επιτεθούν στην Τουρκία και να την αποψιλώσουν...

Και όσο κι αν η πολεμική αρετή σχετίζεται με την κατάληψη εδαφών, εκτάσεων και λοιπών περιοχών, η πιο ουσιαστική στρατιωτική επέμβαση αφορά την απελευθέρωση ανθρώπων από τη σκλαβιά. Είναι γνωστό πως οι ποικίλες εθνότητες που κατοικούσαν στην αχανή οθωμανική αυτοκρατορία ένιωθαν πολύ έντονα αυτή τη σκλαβιά, ενώ κάθε προσπάθεια για συνταγματική επίλυση του ζητήματος είχε αποτύχει. Το ίδιο και η... πολλά υποσχόμενη κίνηση των Νεοτούρκων, η οποία αποδείχτηκε η πιο οδυνηρή, αφού αυτοί διέπραξαν τις γενοκτονίες των Αρμενίων, των Ελλήνων, των Ασσυρίων...

Έτσι η είσοδος του ελληνικού στρατού στη Θεσσαλονίκη σήμανε τη νεκρανάσταση του ελληνισμού της περιοχής...

Την αναστάσιμη χαρά της απελευθέρωσης που έζησαν οι Θεσσαλονικείς αλλά και όλος ο ελληνισμός μάς θυμίζει ο Γιώργος Κωνσταντινίδης μέσω του κειμένου του, το οποίο στηρίχτηκε σε στοιχεία που ανέσυρε από το «Αρχείο Κωνσταντινίδη».

Από εκεί και το ιδιαίτερα ενδιαφέρον και επίκαιρο απόσπασμα που ακολουθεί και αφορά τη στάση των νικητών έναντι των ηττηθέντων οθωμανών: «Συμπαθήσωμεν τους ηττηθέντας εχθρούς μας αποφεύγοντες την επιδείνωσιν της ήδη δεινώς τρωθείσης καρδιάς των, αντί δ' υβριστικών φράσεων και προπηλακισμών ν' ανταποδίδωμεν τα ίσα. Ευσπλαχνισθώμεν τους αστέγους και λιμώττοντας πρόσφυγας και τα λοιπά θύματα του πολέμου, παρηγορούντες και βοηθούντες αυτοίς, συμμορφούμενοι προς την εντολήν Εκείνου, ειπόντος 'αγαθοποιείτε τους κακοποιούντας υμάς ποτίζοντες και τρέφοντες τους εχθρούς σας, όταν διψούν ή πεινούν'». (Εφημερίδα «Νέα Αλήθεια», 3 Νοεμβρίου 1912).

Για λεπτομέρειες βλέπε: Εφημερίδα: Μακεδονία της Κυριακής 23/19/2016

Μέσα από το αρχείο του Γεωργίου Κωνσταντινίδη (Α' μέρος)

Κείμενο: Γεώργιος Κωνσταντινίδης

Εισαγωγή, επιμέλεια αφιερώματος : Στέλιος Κούκος skoukos@makthes.gr